

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 5. marca 2024*

„Odvolanie – Prístup k dokumentom inštitúcií Európskej únie – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Článok 4 ods. 2 – Výnimky – Odmietnutie prístupu k dokumentom, ktorých zverejnením by sa porušila ochrana obchodných záujmov určitej fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva – Prevažujúci verejný záujem, ktorý odôvodňuje zverejnenie – Harmonizované normy prijaté Európskym výborom pre normalizáciu (CEN) – Ochrana vyplývajúca z autorského práva – Zásada právneho štátu – Zásada transparentnosti – Zásada otvorenosti – Zásada riadnej správy vecí verejných“

Vo veci C-588/21 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 23. septembra 2021,

Public.Resource.Org, Inc., so sídlom v Sebastopole, Kalifornia (Spojené štáty),

Right to Know CLG, so sídlom v Dubline (Írsko),

v zastúpení: J. Hackl, C. Nüßing, Rechtsanwälte, a F. Logue, solicitor,

odvolateľky,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: S. Delaude, G. Gattinara a F. Thiran, splnomocnení zástupcovia,
žalovaná v prvostupňovom konaní,

Európsky výbor pre normalizáciu (CEN), so sídlom v Bruseli (Belgicko),

Asociación Española de Normalización (UNE), so sídlom v Madride (Španielsko),

Asociația de Standardizare din România (ASRO), so sídlom v Bukurešti (Rumunsko),

Association française de normalisation (AFNOR), so sídlom v La Plaine Saint-Denis (Francúzsko),

Austrian Standards International (ASI), so sídlom vo Viedni (Rakúsko),

* Jazyk konania: angličtina.

British Standards Institution (BSI), so sídlom v Londýne (Spojené kráľovstvo),
Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), so sídlom v Bruseli,
Dansk Standard (DS), so sídlom v Kodani (Dánsko),
Deutsches Institut für Normung eV (DIN), so sídlom v Berlíne (Nemecko),
Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), so sídlom v Delfte (Holandsko),
Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), so sídlom vo Winterthure (Švajčiarsko),
Standard Norge (SN), so sídlom v Osle (Nórsko),
Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), so sídlom v Helsinkách (Fínsko),
Svenska institutet för standarder (SIS), so sídlom v Štokholme (Švédsko),
Institut za standardizaciju Srbije (ISS), so sídlom v Belehrade (Srbsko),

v zastúpení: K. Dingemann, M. Kottmann a K. Reiter, Rechtsanwälte,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, E. Regan a N. Piçarra, sudcovia M. Ilešič (spravodajca), P. G. Xuereb, L. S. Rossi, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele a J. Passer,

generálna advokátka: L. Medina,

tajomník: M. Siekierzyńska, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. marca 2023,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 22. júna 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním Public.Resource.Org, Inc., a Right to Know CLG navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 14. júla 2021, Public.Resource.Org a Right to Know/Komisía (T-185/19, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2021:445), ktorým Všeobecný súd zamietol ich žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie C(2019) 639 final, z 22. januára 2019 (ďalej len „sporné rozhodnutie“), ktorým Európska komisia odmietla vyhovieť ich žiadosti o prístup k štyrom harmonizovaným normám prijatým Európskym výborom pre normalizáciu (CEN).

Právny rámec

Nariadenie (EÚ) č. 1049/2001

- 2 Článok 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), má názov „Účel“ a v písmenách a) a b) uvádza:

„Účelom tohto nariadenia je:

- a) vymedziť pravidlá, podmienky a obmedzenia z dôvodu verejného alebo súkromného záujmu, ktorými sa spravuje právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady [Európskej únie] a Komisie (ďalej len ‚orgány‘), ako sa ustanovuje v článku [15 ZFEÚ], takým spôsobom, aby sa zaistil čo najširší prístup k dokumentom;
- b) stanoviť pravidlá, ktoré zabezpečia čo najľahšie možné uplatňovanie tohto práva,...

...“

- 3 Článok 2 tohto nariadenia, nazvaný „Adresát a rozsah pôsobnosti“, v odsekoch 1 až 3 stanovuje:

„1. Každý občan [Európskej ú]nie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

2. Orgány môžu v súlade s týmito istými zásadami, podmienkami a obmedzeniami umožniť prístup k dokumentom ktorejkoľvek fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá nemá bydlisko alebo sídlo v niektorom členskom štáte.

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.“

- 4 Článok 4 uvedeného nariadenia s názvom „Výnimky“ v odsekoch 1, 2 a 4 stanovuje:

„1. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

a) verejného záujmu týkajúceho sa:

- verejnej bezpečnosti,
- obrany a vojenských vecí,
- medzinárodných vzťahov,
- finančnej, menovej alebo hospodárskej politiky spoločenstva alebo niektorého členského štátu;

b) súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov.

2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

- obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva,
- súdneho konania a právneho poradenstva,
- účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

...

4. Pokiaľ ide o dokumenty tretej osoby a nie je jasné, či dokument môže alebo nemôže byť zverejnený, orgány sa poradia s treťou osobou s cieľom posúdiť, či sa môže použiť výnimka z odseku 1 alebo 2.“

5 Článok 7 tohto nariadenia, nazvaný „Postup pri vybavovaní prvej žiadosti“, v odseku 2 stanovuje:

„V prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia môže žiadateľ do 15 pracovných dní od obdržania odpovede od orgánu podať opakovanú žiadosť s požiadavkou, aby orgán prehodnotil svoje stanovisko.“

6 Článok 12 nariadenia č. 1049/2001, nazvaný „Priamy prístup v elektronickej forme alebo prostredníctvom registra“, v odseku 2 uvádza:

„Podľa článkov 4 a 9 [Bez toho, aby boli dotknuté články 4 a 9 – *neoficiálny preklad*] priamo prístupné majú byť najmä legislatívne dokumenty, to znamená dokumenty vypracované alebo doručené v priebehu prijímania právnych predpisov, ktoré sú právne záväzné v členských štátoch alebo pre členské štáty.“

Nariadenie (ES) č. 1367/2006

7 Článok 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 264, 2006, s. 13), nazvaný „Vymedzenie pojmov“, v odseku 1 písm. d) bode i) stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia:

...

d) „informácie o životnom prostredí“ sú akékoľvek informácie v písomnej, obrazovej, zvukovej, elektronickej alebo inej forme o:

- i) stave prvkov životného prostredia, ako je vzduch a atmosféra, voda, pôda, zem, krajina a prírodné prostredie vrátane mokradí, pobreží a morských oblastí, biologická diverzita a jej zložky vrátane geneticky modifikovaných organizmov a o interakcii medzi týmito prvkami.“

- 8 Článok 6 tohto nariadenia, nazvaný „Uplatňovanie výnimiek na žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí“, v odseku 1 prvej vete stanovuje:

„Pokiaľ ide o článok 4 ods. 2 prvú a tretiu zarážku nariadenia [č. 1049/2001], s výnimkou vyšetrení, najmä tých, ktoré sa týkajú možného porušenia práva Únie, sa ukazuje, že ak sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia, existuje prevažujúci verejný záujem o zverejnenie. ...“

Nariadenie (EÚ) č. 1907/2006

- 9 Bod 27 tabuľky nachádzajúcej sa v prílohe XVII k nariadeniu Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 z 18. decembra 2006 o registrácii, hodnotení, autorizácii a obmedzovaní chemických látok (REACH) a o zriadení Európskej chemickej agentúry, o zmene a doplnení smernice 1999/45/ES a o zrušení nariadenia Rady (EHS) č. 793/93 a nariadenia Komisie (ES) č. 1488/94, smernice Rady 76/769/EHS a smerníc Komisie 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Ú. v. EÚ L 396, 2006, s. 1 a korigendum Ú. v. EÚ L 136, 2007, s. 3), zmenenému nariadením Komisie (ES) č. 552/2009 z 22. júna 2009 (ďalej len „nariadenie č. 1907/2006“), v súvislosti s podmienkami obmedzenia používania niklu, stanovuje:

„1. Nesmú sa použiť:

- a) v žiadnych upínacích predmetoch, ktoré sa vkladajú do prepichnutých uší alebo iných prepichnutých častí ľudského tela, okrem prípadov, keď je miera uvoľňovania niklu z takýchto upínacích predmetov menšia ako 0,2 [mikrogramu (μg)]/ cm^2 /týždeň (migračný limit);
- b) vo výrobkoch určených na priamy a dlhodobý kontakt s pokožkou, ako sú napríklad:

- náušnice,
- náhrdelníky, náramky a retiazky, ozdoby na členky a prstene,
- plášte náramkových hodínok, kovové remienky a upínacie časti hodínok,
- nitované gombíky, pracky, nity, zipsy a kovové značky, ak sú použité na odevoch,

ak je miera uvoľňovania niklu z častí týchto výrobkov prichádzajúcich do priameho a dlhodobého kontaktu s pokožkou väčšia ako 0,5 $\mu\text{g}/\text{cm}^2$ /týždeň;

- c) vo výrobkoch uvedených v písmene b), pokiaľ tieto majú povrchovú úpravu neobsahujúcu nikel, okrem prípadov, keď sú dostatočne upravené tak, aby aspoň počas dvoch rokov bežného používania výrobku miera uvoľňovania niklu z tých častí výrobku, ktoré prichádzajú do priameho a dlhodobého kontaktu s pokožkou, nepresiahla hodnotu 0,5 $\mu\text{g}/\text{cm}^2$ /týždeň.

2. Výrobky, na ktoré sa vzťahuje odsek 1, sa nesmú uviesť na trh v prípade, že nespĺňajú požiadavky stanovené v danom odseku.
3. Normy prijaté [CEN] sa použijú ako skúšobné metódy na overenie súladu výrobkov s ustanoveniami v odsekoch 1 a 2.“

Nariadenie (EÚ) č. 1025/2012

- 10 Podľa odôvodnenia 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1025/2012 z 25. októbra 2012 o európskej normalizácii, ktorým sa menia a dopĺňajú smernice Rady 89/686/EHS a 93/15/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/9/ES, 94/25/ES, 95/16/ES, 97/23/ES, 98/34/ES, 2004/22/ES, 2007/23/ES, 2009/23/ES a 2009/105/ES a ktorým sa zrušuje rozhodnutie Rady 87/95/EHS a rozhodnutie Európskeho parlamentu a Rady č. 1673/2006/ES (Ú. v. EÚ L 316, 2012, s. 12):

„Európske normy hrajú veľmi dôležitú úlohu v rámci vnútorného trhu napríklad prostredníctvom používania harmonizovaných noriem pri predpoklade zhody výrobkov, ktoré majú byť sprístupnené na trhu, so základnými požiadavkami na tieto výrobky stanovenými v príslušných harmonizačných právnych predpisoch Únie. Tieto požiadavky by mali byť presne vymedzené s cieľom predchádzať nesprávnej interpretácii európskymi normalizačnými organizáciami.“

- 11 Článok 2 tohto nariadenia, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, v odseku 1 písm. c) stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

1. ‚norma‘ je technická špecifikácia prijatá uznaným normalizačným orgánom na opakované alebo nepretržité používanie; súlad s ňou nie je povinný a je jednou z nasledujúcich technických špecifikácií:

...

- c) ‚harmonizovaná norma‘ je európska norma, ktorá bola prijatá na základe požiadavky Komisie na uplatňovanie harmonizovaných právnych predpisov Únie.“

- 12 Článok 10 tohto nariadenia s názvom „Žiadosti o normalizačné práce predložené európskym normalizačným organizáciám“ v odseku 1 stanovuje:

„Komisia môže v rámci obmedzení právomocí stanovených v zmluvách žiadať vypracovanie návrhu európskej normy alebo európskeho normalizačného produktu v stanovenej lehote od jednej alebo viacerých európskych normalizačných organizácií. Európska norma a európsky normalizačný produkt vychádzajú z potrieb trhu, zohľadňujú verejný záujem, ako aj politické ciele jasne uvedené v žiadosti Komisie a vznikajú na základe konsenzu. Komisia určí požiadavky na obsah, ktoré musí splniť požadovaný dokument, ako aj termín jeho prijatia.“

- 13 Článok 11 rovnakého nariadenia s názvom „Formálne námietky proti harmonizovaným normám“ v odseku 1 stanovuje:

„Ak sa členský štát alebo Európsky parlament domnieva, že harmonizovaná norma nespĺňa úplne požiadavky, ktoré sú stanovené v príslušných harmonizačných právnych predpisoch Únie a na ktoré sa má vzťahovať, informuje o tom Komisiu s uvedením podrobného vysvetlenia a Komisia po konzultácii s výborom zriadeným príslušným harmonizačným právnym predpisom Únie, ak existuje, alebo po iných formách konzultácie so sektorovými expertmi rozhodne, či:

- a) v *Úradnom vestníku Európskej únie* uverejní, neuverejní alebo uverejní s obmedzením odkazy na príslušnú harmonizovanú normu;
- b) v *Úradnom vestníku Európskej únie* ponechá, ponechá s obmedzením alebo zruší odkazy na príslušnú harmonizovanú normu.“

- 14 Prípadné pridelenie finančných prostriedkov Únie európskym normalizačným organizáciám na normalizačné činnosti sa riadi článkom 15 nariadenia 1025/2012.

Smernica 2009/48/ES

- 15 Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/48/ES z 18. júna 2009 o bezpečnosti hračiek (Ú. v. EÚ L 170, 2009, s. 1), nazvaný „Predpoklad zhody“, je formulovaný takto:

„Keď hračky spĺňajú požiadavky harmonizovaných noriem alebo ich častí, ktorých odkazy boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskej únie, predpokladá sa, že spĺňajú požiadavky, na ktoré sa tieto normy alebo ich časti vzťahujú, stanovené v článku 10 a v prílohe II.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 16 Okolnosti predchádzajúce sporu, ako vyplývajú z bodov 1 až 4 napadnutého rozsudku, možno opísať takto.
- 17 Odvolateľky sú neziskové organizácie, ktorých hlavným cieľom je dosiahnuť voľný prístup k právu pre všetkých občanov. Dňa 25. septembra 2018 podali na generálnom riaditeľstve Komisie pre vnútorný trh, priemysel, podnikanie a MSP na základe nariadenia č. 1049/2001 a nariadenia č. 1367/2006 žiadosť o prístup k dokumentom, ktoré mala Komisia k dispozícii (ďalej len „žiadosť o prístup“).
- 18 Žiadosť o prístup sa týkala štyroch harmonizovaných noriem, ktoré prijal CEN v súlade s nariadením č. 1025/2012, a to normy EN 71-5:2015 s názvom „Bezpečnosť hračiek – časť 5: Chemické hračky (súpravy) okrem súprav na pokusy“, normy EN 71-4:2013 s názvom „Bezpečnosť hračiek – časť 4: Súpravy na chemické pokusy a podobné činnosti“, normy EN 71-12:2013 s názvom „Bezpečnosť hračiek – časť 12: N-nitrózoamíny a N-nitrózovateľné látky“ a normy EN 12472:2005 + A 1:2009 s názvom „Metóda na simulovanie opotrebovania a korózie na dôkaz uvoľňovania niklu z povrstvených predmetov“ (ďalej len „požadované harmonizované normy“).
- 19 Listom z 15. novembra 2018 Komisia odmietla vyhovieť žiadosti o prístup na základe článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001.
- 20 Dňa 30. novembra 2018 podali odvolateľky na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 na Komisii opakovanú žiadosť. Komisia sporným rozhodnutím potvrdila zamietnutie prístupu k požadovaným harmonizovaným normám.

Žaloba na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 21 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. marca 2019 podali odvolateľky žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia.
- 22 Uznesením z 20. novembra 2019, Public.Resource.Org a Right to Know/Komisija (T-185/19, EU:T:2019:828), boli CEN a štrnásť národných normalizačných organizácií, a to Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards

Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) a Institut za standardizaciju Srbije (ISS) (ďalej len „vedľajší účastníci prvostupňového konania“), pripustení ako vedľajší účastníci konania vo veci T-185/19 na podporu návrhov Komisie.

- 23 Na podporu svojej žaloby odvolateľky uviedli dva žalobné dôvody. V prvom žalobnom dôvode v podstate tvrdili, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia a nesprávneho posúdenia pri uplatnení výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001, pretože po prvé na požadované harmonizované normy nemožno uplatňovať žiadnu autorskoprávnu ochranu a po druhé nebol preukázaný nijaký zásah do obchodných záujmov CEN a jeho národných členov.
- 24 Svojím druhým žalobným dôvodom odvolateľky vytýkali Komisii, že sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o neexistenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle tohto článku 4 ods. 2 poslednej časti vety, a porušila povinnosť odôvodnenia, keďže sa domnievala, že žiadny prevažujúci verejný záujem v zmysle tohto ustanovenia neodôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem, pričom dostatočne neodôvodnila svoje odmietnutie uznať existenciu takéhoto prevažujúceho verejného záujmu.
- 25 V odpovedi na prvý žalobný dôvod Všeobecný súd najprv v bode 29 napadnutého rozsudku pripomenul, že cieľom nariadenia č. 1049/2001 je priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií Únie, a že v súlade s článkom 2 ods. 3 tohto nariadenia sa toto právo vzťahuje tak na dokumenty, ktoré tieto inštitúcie vypracovali, ako aj na dokumenty, ktoré prijali od tretích osôb, medzi ktoré patrí akákoľvek právnická osoba, a následne v bodoch 30 a 31 tohto rozsudku konštatoval, že uvedené právo podlieha určitým obmedzeniam z dôvodov verejného alebo súkromného záujmu.
- 26 V prvom rade, pokiaľ ide o prípadný zásah do ochrany obchodných záujmov prostredníctvom autorského práva k požadovaným harmonizovaným normám a spôsobilosti týchto harmonizovaných noriem byť predmetom autorskoprávnej ochrany, hoci sú súčasťou práva Únie, Všeobecný súd v bodoch 40 až 43 napadnutého rozsudku v podstate konštatoval, že orgánu rozhodujúcemu o žiadosti o prístup k dokumentom pochádzajúcim od tretích osôb prináleží, aby identifikoval objektívne a zhodujúce sa nepriame dôkazy, ktoré môžu potvrdiť existenciu autorského práva, na ktoré sa odvoláva dotknutá tretia osoba.
- 27 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 47 a 48 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia mohla bez toho, aby sa dopustila nesprávneho posúdenia, dospieť k záveru, že prahová úroveň pôvodnosti potrebná na to, aby dotknuté harmonizované normy predstavovali „dielo“ v zmysle judikatúry, a teda aby sa na ne mohla vzťahovať táto ochrana, bola v prejednávanej veci dosiahnutá.
- 28 Okrem toho Všeobecný súd v bode 54 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolateľky nesprávne tvrdili, že vzhľadom na to, že Súdny dvor v rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), stanovil, že tieto normy sú súčasťou „práva Únie“, prístup k nim by mal byť voľný a bezplatný, takže na ne nemožno uplatniť nijakú výnimku z práva na prístup.

- 29 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie založené na neexistencii ochrany požadovaných harmonizovaných noriem autorským právom z dôvodu neexistencie „osobného duševného výtvoru“ v zmysle judikatúry Súdneho dvora, nevyhnutného predpokladu na priznanie takejto ochrany, Všeobecný súd v bode 59 napadnutého rozsudku v podstate konštatoval, že toto tvrdenie nebolo dostatočne podložené.
- 30 V treťom rade, pokiaľ ide o existenciu nesprávneho posúdenia otázky, či došlo k zásahu do chránených obchodných záujmov, Všeobecný súd v bodoch 65 a 66 napadnutého rozsudku zdôraznil, že predaj noriem je podstatnou súčasťou hospodárskeho modelu, ktorý si osvojili všetky normalizačné organizácie. Keďže Komisia dôvodne konštatovala, že požadované harmonizované normy podliehajú autorskoprávnej ochrane, vďaka ktorej sú dotknutým osobám prístupné len po zaplatení určitých poplatkov, ich bezplatné zverejnenie na základe nariadenia č. 1049/2001 by mohlo konkrétne a účinne zasiahnuť do obchodných záujmov CEN a jeho národných členov. Všeobecný súd v bode 71 tohto rozsudku dodal, že skutočnosť, že európske normalizačné organizácie prispievajú k plneniu úloh vo verejnom záujme poskytovaním certifikačných služieb týkajúcich sa zhody s uplatniteľnými právnymi predpismi, nemení nič na ich postavení súkromných subjektov vykonávajúcich hospodársku činnosť.
- 31 Všeobecný súd preto v bode 74 napadnutého rozsudku zamietol prvý žalobný dôvod v celom rozsahu.
- 32 Druhý žalobný dôvod odvolateliek bol rozdelený na tri časti.
- 33 Pokiaľ ide o tretiu časť tohto žalobného dôvodu založenú na nedostatočnom odôvodnení odmietnutia Komisie uznať existenciu prevažujúceho verejného záujmu, Všeobecný súd najprv v bode 86 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia v spornom rozhodnutí poukázala na to, že rozsudok z 27. októbra 2016, *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821), nevytvára povinnosť proaktívneho uverejňovania harmonizovaných noriem v *Úradnom vestníku Európskej únie* a ani automaticky nepreukazuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci ich zverejnenie. Ďalej Všeobecný súd v bodoch 87 a 88 napadnutého rozsudku tiež uviedol, že Komisia odmietla tvrdenia odvolateliek týkajúce sa povinností transparentnosti v oblasti životného prostredia, ktoré by mali predstavovať prevažujúci verejný záujem vo vzťahu k záujmu na ochrane obchodných záujmov určitej fyzickej alebo právnickej osoby, a dodala, že nebola schopná identifikovať akýkoľvek prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci takéto zverejnenie. Napokon v bode 91 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dodal, že hoci Komisia je povinná uviesť dôvody, ktoré v danom prípade odôvodňujú uplatnenie niektorej z výnimiek z práva na prístup k dokumentom stanovených v nariadení č. 1049/2001, nie je povinná poskytnúť informácie nad rámec toho, čo je nevyhnutné na pochopenie dôvodov, na ktorých je založené jej rozhodnutie, zo strany žiadateľa o prístup, a na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia Všeobecným súdom.
- 34 Pokiaľ ide o existenciu prevažujúceho verejného záujmu vyžadujúceho voľný prístup k právnym predpisom, Všeobecný súd po prvé v bodoch 99 až 101 napadnutého rozsudku konštatoval, že v prejednávanej veci sa odvolateľky pokúsili úplne vyňať kategóriu harmonizovaných noriem z uplatniteľnosti systému hmotnoprávných výnimiek zavedeného nariadením č. 1049/2001, avšak bez toho, aby to opreli o konkrétne dôvody, ktoré by odôvodňovali zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem, alebo aby vysvetlili, v akom rozsahu by zverejnenie týchto noriem malo mať prednosť pred ochranou obchodných záujmov CEN alebo jeho národných členov.

- 35 Po druhé verejný záujem na zabezpečení funkčnosti európskeho systému normalizácie, ktorý je zameraný na podporu voľného pohybu tovaru pri zaručení rovnakej minimálnej úrovne bezpečnosti vo všetkých európskych krajinách, prevažuje nad zabezpečením voľného a bezplatného prístupu k harmonizovaným normám.
- 36 Po tretie nariadenie č. 1025/2012 výslovne zakotvuje režim uverejňovania obmedzený len na uverejnenie odkazov na harmonizované normy a umožňuje platený prístup k uvedeným normám pre osoby, ktoré majú záujem využiť predpoklad zhody spojený s uvedenými normami.
- 37 Po štvrté Všeobecný súd v bodoch 104 a 105 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia sa nedopustila nesprávneho posúdenia, keď v spornom rozhodnutí dospela k záveru, že nijaký prevažujúci verejný záujem neodôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem na základe článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001. Všeobecný súd v bode 107 tohto rozsudku dodal, že okrem toho, že odvolateľky neuviedli presný zdroj „zásady ústavnej povahy“, ktorá podľa nich vyžaduje voľný a bezplatný prístup k harmonizovaným normám, ani nijako nepodložili dôvod, pre ktorý by tieto normy mali podliehať požiadavke zverejnenia a prístupnosti vzťahujúcej sa na „právne predpisy“, vzhľadom na to, že uplatňovanie týchto noriem nie je povinné, že vyvolávajú právne účinky, ktoré sú s nimi spojené, výlučne vo vzťahu k dotknutým osobám a že do nich možno bezplatne nahliadnúť v niektorých knižniciach členských štátov.
- 38 Pokiaľ ide o existenciu prevažujúceho verejného záujmu vyplývajúceho z povinnosti transparentnosti v oblasti životného prostredia, Všeobecný súd v bode 119 napadnutého rozsudku konštatoval, že tak Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia podpísaný v Aarhuse 25. júna 1998 a schválený v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 (Ú. v. EÚ L 124, 2005, s. 1), ako aj nariadenie č. 1367/2006 upravujú prístup verejnosti k informáciám v oblasti životného prostredia buď na základe žiadosti, alebo na základe aktívneho šírenia dotknutými orgánmi a inštitúciami. Keďže však tieto orgány a inštitúcie môžu zamietnuť žiadosť o prístup k informáciám, ak spadajú do pôsobnosti určitých výnimiek, nie sú povinné tieto informácie aktívne šíriť.
- 39 Všeobecný súd z toho v bode 129 uvedeného rozsudku vyvodil, že požadované harmonizované normy nepatria do sféry informácií týkajúcich sa emisií do životného prostredia, a preto sa na ne nemôže uplatniť domnienka stanovená v článku 6 ods. 1 prvej vety tohto nariadenia, podľa ktorej sa v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 predpokladá prevažujúci verejný záujem na zverejnení noriem takejto povahy.
- 40 Všeobecný súd preto v bode 130 napadnutého rozsudku zamietol druhý žalobný dôvod v celom rozsahu, ako aj žalobu.

Návrhy účastníkov odvolacieho konania

- 41 Odvolateľky vo svojom odvolaní navrhujú, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok a umožnil prístup k požadovaným harmonizovaným normám,
 - subsidiárne vrátil vec na konanie pred Všeobecným súdom a

- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 42 Komisia a vedľajší účastníci prvostupňového konania navrhujú, aby Súdny dvor:
- zamietol odvolanie a
 - uložil odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania.

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

- 43 Podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 17. augusta 2023 vedľajší účastníci prvostupňového konania požiadali o opätovné začatie ústnej časti konania podľa článku 83 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 44 Na podporu svojej žiadosti uvádzajú, že návrhy generálnej advokátky prednesené 22. júna 2023 sú založené na mnohých predpokladoch, ktoré neboli podložené skutkovými okolnosťami, alebo sú dokonca chybné, a vyžadujú si prinajmenšom podrobnejšiu diskusiu. Navyše sa domnievajú, že podrobná diskusia je potrebná tým skôr, že generálna advokátka vychádzala z nepresných predpokladov a že prístup, ktorý vo svojich návrhoch zvolila, najmä záver, že „systém normalizácie EÚ si v skutočnosti nevyžaduje na svoje fungovanie platený prístup k harmonizovaným technickým normám“, ohrozuje fungovanie tohto systému.
- 45 Podľa článku 83 rokovacieho poriadku Súdny dvor môže kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak účastník konania uviedol po skončení tejto časti konania novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, o ktorom sa nemali možnosť vyjadriť účastníci konania alebo subjekty oprávnené podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.
- 46 V prejednávanej veci o taký prípad nejde. Vedľajší účastníci prvostupňového konania a Komisia totiž na pojednávaní uviedli svoje posúdenie skutkového rámca sporu. Predovšetkým mali príležitosť vyjadriť svoje stanovisko k opisu skutkových okolností, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a v odvolaní, ako aj spresniť dôvody, pre ktoré podľa nich európsky systém normalizácie vyžaduje platený prístup k požadovaným harmonizovaným normám. Súdny dvor preto po vypočutí generálnej advokátky usúdil, že má dostatok informácií na rozhodnutie.
- 47 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého návrhy generálnej advokátky obsahujú usmernenia predstavujúce riziko pre fungovanie európskeho systému normalizácie, treba pripomenúť, že Štatút Súdneho dvora Európskej únie a rokovací poriadok neupravujú možnosť dotknutých účastníkov konania podať pripomienky v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom (rozsudok z 25. októbra 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, bod 23 a citovaná judikatúra).
- 48 Podľa článku 252 druhého odseku ZFEÚ má totiž generálny advokát za úlohu nestranne a nezávisle predkladať na verejných pojednávaniach odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdneho dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. V tejto súvislosti ani návrhy generálneho advokáta, ani odôvodnenie, na základe ktorého k nim dospel, nie sú pre Súdny dvor záväzné. Preto nesúhlas účastníka konania s návrhmi generálneho advokáta nemôže

sám osebe predstavovať dôvod na opätovné začatie ústnej časti konania, a to bez ohľadu na otázky, ktoré generálny advokát v týchto návrhoch skúmal (rozsudok zo 4. septembra 2014, Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, bod 31 a citovaná judikatúra).

- 49 Vzhľadom na uvedené Súdny dvor usúdil, že nie je potrebné nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania.

O odvolaní

- 50 Na podporu svojho odvolania odvolateľky uvádzajú dva odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa Všeobecný súd dopustil tým, že rozhodol, že na požadované harmonizované normy sa vzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ktorej cieľom je ochrana obchodných záujmov určitej fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva. Druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o existenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle tohto článku 4 ods. 2 poslednej časti vety, ktorý odôvodňuje zverejnenie týchto noriem.
- 51 Najskôr je potrebné preskúmať druhý odvolací dôvod.

Argumentácia účastníkov konania

- 52 V druhom odvolacom dôvode odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že neexistuje prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001, ktorý by odôvodňoval zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem.
- 53 Po prvé odvolateľky Všeobecnému súdu v podstate vytýkajú, že v bodoch 98 až 101 napadnutého rozsudku konštatoval, že nepreukázali osobitné dôvody odôvodňujúce ich žiadosť o prístup na základe existencie prevažujúceho verejného záujmu na zverejnení požadovaných harmonizovaných noriem.
- 54 V tejto súvislosti predovšetkým tvrdia, že požadované harmonizované normy sú súčasťou práva Únie, ktoré musí byť voľne prístupné. Ďalej uvádzajú, že tieto normy sa týkajú otázok, ktoré sú pre spotrebiteľov zásadné, a to bezpečnosti hračiek. Napokon sú podľa nich takéto normy veľmi dôležité aj pre výrobcov a všetkých ostatných účastníkov dodávateľského reťazca, pretože existuje predpoklad zhody s právnou úpravou Únie uplatniteľnou na dotknuté výrobky, ak sú splnené požiadavky stanovené uvedenými normami.
- 55 Po druhé odvolateľky vytýkajú Všeobecnému súdu, že sa v bodoch 102 a 103 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že verejný záujem na zabezpečení funkčnosti európskeho systému normalizácie prevažuje nad zárukou voľného a bezplatného prístupu k harmonizovaným normám.
- 56 Okrem toho podľa odvolateľiek fungovanie európskeho systému normalizácie nespadá do pôsobnosti výnimky podľa článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001, ktorá sa týka len ochrany obchodných záujmov určitých fyzických alebo právnických osôb, vrátane duševného vlastníctva. Všeobecný súd tým, že rozhodol, že verejný záujem na zabezpečení fungovania európskeho systému normalizácie patrí do pôsobnosti tohto ustanovenia, nesprávne vytvoril výnimku, ktorá nie je v tomto nariadení stanovená.

- 57 Po tretie odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa v bodoch 104 a 105 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď potvrdil posúdenie Komisie, podľa ktorého rozsudok z 27. októbra 2016, *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821), nezakladá povinnosť proaktívneho uverejnenia harmonizovaných noriem v *Úradnom vestníku Európskej únie* a ani automaticky nepreukazuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci ich zverejnenie.
- 58 V tejto súvislosti sa požadované harmonizované normy majú považovať za legislatívne dokumenty, keďže postup ich prijímania je prípadom „kontrolovaného“ normatívneho delegovania. Konkrétne odkazy na takéto normy sú uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* a Komisia ukladá členským štátom povinnosť prijať každú harmonizovanú normu ako vnútroštátnu normu bez zmeny, v lehote šiestich mesiacov. Okrem toho dôsledkom uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie* je, že na výrobky, na ktoré sa vzťahuje právna úprava Únie a spĺňajú technické požiadavky definované v harmonizovaných normách, sa uplatňuje predpoklad zhody s právnou úpravou Únie.
- 59 Po štvrté odvolateľky poukazujú na nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd v bode 107 napadnutého rozsudku, keď uviedol, že harmonizované normy majú právne účinky, ktoré sú s nimi spojené, len vo vzťahu k dotknutým osobám. Tento záver je totiž v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej sú harmonizované normy súčasťou práva Únie.
- 60 Komisia podporovaná vedľajšími účastníkmi prvostupňového konania predovšetkým odpovedá, že argumentácia odvolateľiek je taká všeobecná, že by sa mohla uplatniť na každú žiadosť o zverejnenie týkajúcu sa harmonizovanej normy.
- 61 Pokiaľ ide o dôvody konkrétne uvedené odvolateľkami, Komisia po prvé uvádza, že požadované harmonizované normy síce skutočne sú súčasťou práva Únie, to však neznamená, že musia byť voľne prístupné. Po druhé, pokiaľ ide o skutočnosť, že tieto normy sa týkajú otázok, ktoré sú pre spotrebiteľov zásadné, Komisia konštatuje, že táto argumentácia je príliš všeobecná na to, aby mala prednosť pred dôvodmi opodstatňujúcimi odmietnutie zverejnenia dotknutých dokumentov. Po tretie záujem, ktorý predstavujú harmonizované normy pre výrobcov a ostatných účastníkov dodávateľského reťazca na účely ich prístupu na vnútorný trh, nemožno považovať za prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie týchto noriem.
- 62 Okrem toho Komisia tvrdí, že voľný a bezplatný prístup k harmonizovaným normám by mal systémový vplyv na vedľajších účastníkov prvostupňového konania, ich práva duševného vlastníctva a ich príjmy z podnikania. V tejto súvislosti by európsky systém normalizácie nemohol fungovať bez spoplatneného prístupu k týmto normám, takže výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 je možné uplatniť. V každom prípade neexistuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie uvedených noriem.
- 63 Komisia napokon spresňuje, že harmonizované normy nevznikajú v priebehu legislatívnych konaní, ale na základe mandátu, ktorý Komisia udelila normalizačnému orgánu po prijatí legislatívneho aktu. Navyše harmonizované normy musia byť po prijatí normalizačným orgánom prebraté do vnútroštátnych právnych poriadkov národnými členmi tohto orgánu a v súlade s vnútornými procesnými pravidlami tohto orgánu. V každom prípade priamy prístup stanovený v článku 12 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 tiež podlieha výnimke stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke tohto nariadenia.

64 Komisia sa na základe uvedeného domnieva, že druhý odvolací dôvod treba zamietnuť.

Posúdenie Súdny dvorom

- 65 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že nijaký prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001 neodôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem. Domnievajú sa, že podľa zásady právneho štátu, ktorá vyžaduje voľný prístup k právu Únie, existuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci prístup k týmto normám pre všetky fyzické alebo právnické osoby s bydliskom alebo sídlom v členskom štáte, pretože uvedené normy sú súčasťou práva Únie.
- 66 Na úvod treba pripomenúť, že právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič zaručuje každému občanovi Únie a každej fyzickej alebo právnickej osobe s bydliskom alebo sídlom v členskom štáte článok 15 ods. 3 ZFEÚ, ako aj článok 42 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Výkon tohto práva je, pokiaľ ide o prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie, upravený nariadením č. 1049/2001, ktorého cieľom je podľa jeho článku 1 najmä „vymedziť pravidlá, podmienky a obmedzenia“ uvedeného práva „tak, aby sa zaistil čo najširší prístup k dokumentom“ a „stanoviť pravidlá, ktoré zabezpečia čo najľahšie možné uplatňovanie tohto práva“.
- 67 Článok 2 ods. 1 tohto nariadenia osobitne upravuje právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie. Okrem toho podľa článku 2 ods. 2 tohto nariadenia uvedené orgány môžu v súlade s týmito zásadami, podmienkami a obmedzeniami umožniť prístup k dokumentom ktorejkoľvek fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá nemá bydlisko alebo sídlo v niektorom členskom štáte.
- 68 Podľa článku 4 ods. 2 prvej zarážky a poslednej časti vety rovnakého nariadenia uvedené orgány prístup k dokumentu odmietnu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana obchodných záujmov určitej fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva, pokiaľ nepreváži verejný záujem na zverejnení tohto dokumentu.
- 69 Zo znenia tohto ustanovenia tak vyplýva, že výnimka stanovená v tomto ustanovení sa neuplatní, ak prevažujúci verejný záujem odôvodňuje zverejnenie dotknutého dokumentu.
- 70 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že harmonizovaná norma, ktorá bola prijatá na základe smernice a odkazy na ňu boli uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie*, je z dôvodu svojich právnych účinkov súčasťou práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. októbra 2016, *James Elliott Construction*, C-613/14, EU:C:2016:821, bod 40).
- 71 Po prvé Súdny dvor už rozhodol, že harmonizované normy možno uplatniť voči jednotlivcom vo všeobecnosti, pokiaľ boli uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, *Stichting Rookpreventie Jeugd a i.*, C-160/20, EU:C:2022:101, bod 48).
- 72 Po druhé, pokiaľ ide o postup vypracovania harmonizovaných noriem, treba uviesť, že tento postup bol stanovený normotvorcom Únie v nariadení č. 1025/2012 a v súlade s ustanoveniami uvedenými v kapitole III tohto nariadenia zohráva Komisia ústrednú úlohu v európskom systéme normalizácie.

- 73 Treba teda poznamenať, podobne ako uviedla generálna advokátka v bodoch 23 až 31 svojich návrhov, že aj keď je vypracovaním týchto noriem poverený subjekt súkromného práva, jedine Komisia je oprávnená požadovať vypracovanie harmonizovanej normy s cieľom implementovať smernicu alebo nariadenie. Podľa článku 10 ods. 1 poslednej vety nariadenia č. 1025/2012 určuje obsahové kritériá, ktoré musí požadovaná harmonizovaná norma spĺňať, a stanovuje lehotu na jej prijatie. Komisia na toto vypracovanie dohliada a poskytuje tiež financovanie v súlade s článkom 15 tohto nariadenia. V zmysle článku 11 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia táto inštitúcia rozhodne, či v *Úradnom vestníku Európskej únie* uverejní, neuverejní alebo uverejní s obmedzením odkazy na príslušnú harmonizovanú normu.
- 74 Po tretie, hoci nariadenie č. 1025/2012 vo svojom článku 2 bode 1 stanovuje, že dodržiavanie harmonizovaných noriem nie je povinné, pre výrobky, ktoré spĺňajú tieto normy, platí, ako vyplýva z odôvodnenia 5 tohto nariadenia, predpoklad zhody so základnými požiadavkami, ktoré sa ich týkajú a sú stanovené príslušnými harmonizačnými právnymi predpismi Únie. Tento právny účinok, ktorý priznáva uvedená právna úprava, predstavuje jednu z podstatných vlastností týchto noriem a vytvára z nich základný nástroj pre hospodárske subjekty na účely uplatňovania práva na voľný pohyb tovaru alebo služieb na trhu Únie.
- 75 Konkrétne môže byť pre hospodárske subjekty náročné, dokonca až nemožné, použiť iný postup, než je homologizácia podľa týchto noriem, akým je napríklad individuálny posudok, vzhľadom na administratívne ťažkosti a dodatočné náklady, ktoré z toho vyplývajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2012, Fra.bo, C-171/11, EU:C:2012:453, body 29 a 30).
- 76 Preto ako uviedla generálna advokátka v bode 43 svojich návrhov, ak právna úprava Únie stanovuje, že dodržiavanie harmonizovanej normy zakladá predpoklad zhody so základnými požiadavkami tejto právnej úpravy, znamená to, že každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa snaží účinne tento predpoklad vyvrátiť vo vzťahu k danému výrobku alebo službe, musí preukázať, že tento výrobok alebo služba nespĺňa túto normu, alebo alternatívne, že uvedená norma je chybná.
- 77 V prejednávanej veci tri zo štyroch požadovaných harmonizovaných noriem, a to norma EN 71-5:2015 s názvom „Bezpečnosť hračiek – časť 5: Chemické hračky (súpravy) okrem súprav na pokusy“, norma EN 71-4:2013 s názvom „Bezpečnosť hračiek – časť 4: Súpravy na chemické pokusy a podobné činnosti“ a norma EN 71-12:2013 s názvom „Bezpečnosť hračiek – časť 12: N-nitrózoamíny a N-nitrózovateľné látky“, odkazujú na smernicu 2009/48. Odkazy na tieto normy boli uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* 13. novembra 2015 (Ú. v. EÚ C 378, 2015, s. 1). V súlade s článkom 13 uvedenej smernice sa na hračky, ktoré boli vyrobené v súlade s týmito normami, uplatňuje predpoklad zhody s požiadavkami, na ktoré sa vzťahujú uvedené normy.
- 78 Pokiaľ ide o normu EN 12472:2005 + A 1:2009 s názvom „Metóda na simulovanie opotrebovania a korózie na dôkaz uvoľňovania niklu z povrstvených predmetov“, táto odkazuje na nariadenie (ES) č. 1907/2006.
- 79 Aj keď, ako vyplýva z bodu 74 tohto rozsudku, dodržiavanie harmonizovaných noriem vo všeobecnosti nie je povinné, táto norma je v danom prípade zjavne povinná, keďže nariadenie č. 1907/2006 v bode 27 ods. 3 prílohy XVII k tomuto nariadeniu stanovuje, že pokiaľ ide o nikel, normy prijaté CEN sa použijú ako skúšobné metódy na overenie súladu výrobkov s ustanoveniami v odsekoch 1 a 2 tohto bodu 27.

- 80 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 70 tohto rozsudku konštatovať, že požadované harmonizované normy sú súčasťou práva Únie.
- 81 V druhom rade, ako uviedla generálna advokátka v bode 52 svojich návrhov, článok 2 ZEÚ stanovuje, že Únia je založená na zásade právneho štátu, ktorá si vyžaduje voľný prístup všetkých fyzických alebo právnických osôb Únie k právu Únie, ako aj možnosť osôb podliehajúcich súdnej právomoci jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti (rozsudok z 22. februára 2022, Stichting Rookpreventie Jeugd a i., C-160/20, EU:C:2022:101, bod 41, ako aj citovaná judikatúra). Tento voľný prístup musí najmä umožniť každej osobe, ktorú má právny predpis chrániť, aby si v medziach povolených právom overila, či adresáti pravidiel stanovených týmto právnym predpisom uvedené pravidlá skutočne dodržiavajú.
- 82 Harmonizovaná norma tak môže prostredníctvom účinkov, ktoré jej priznáva právna úprava Únie špecifikovať práva osôb podliehajúcich súdnej právomoci, ako aj povinnosti, ktoré im prináležia, a tieto špecifikácie môžu byť pre nich nevyhnutné na overenie, či daný výrobok alebo služba skutočne spĺňajú požiadavky takejto právnej úpravy.
- 83 V treťom rade treba pripomenúť, že zásada transparentnosti je neoddeliteľne spojená so zásadou otvorenosti, ktorá je zakotvená v článku 1 druhom odseku a v článku 10 ods. 3 ZEÚ, v článku 15 ods. 1 a článku 298 ods. 1 ZFEÚ, ako aj v článku 42 Charty. Umožňuje najmä zabezpečiť väčšiu legitimitu, efektívnosť a zodpovednosť administratívy voči občanom v demokratickom systéme (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Stichting Rookpreventie Jeugd a i., C-160/20, EU:C:2022:101, bod 35, ako aj citovanú judikatúru).
- 84 Na tento účel je právo na prístup k dokumentom zaručené podľa článku 15 ods. 3 prvého pododseku ZFEÚ a zakotvené v článku 42 Charty, pričom toto právo bolo implementované najmä nariadením č. 1049/2001, ktorého článok 2 ods. 3 stanovuje, že sa uplatňuje na všetky dokumenty, ktoré má Európsky parlament, Rada alebo Komisia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Stichting Rookpreventie Jeugd a i., C-160/20, EU:C:2022:101, bod 36).
- 85 Za týchto podmienok treba konštatovať, že prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001 odôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem.
- 86 Všeobecný súd sa preto dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 104 a 105 napadnutého rozsudku rozhodol, že nijaký prevažujúci verejný záujem neodôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem na základe tohto ustanovenia.
- 87 Preto treba druhému odvolaciemu dôvodu vyhovieť a zrušiť napadnutý rozsudok bez toho, aby bolo potrebné preskúmať prvý odvolací dôvod.

O žalobe podanej na Všeobecný súd

- 88 Článok 61 prvý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie stanovuje, že ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. Súdny dvor môže sám rozhodnúť s konečnou platnosťou vo veci samej, ak to stav konania dovoľuje. Je to tak aj v tomto prípade.

- 89 Ako vyplýva z bodov 65 až 87 tohto rozsudku, Komisia mala v spornom rozhodnutí uznať existenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001, ktorý vyplýva zo zásad právneho štátu, transparentnosti, otvorenosti a dobrej správy vecí verejných a odôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem, ktoré sú súčasťou práva Únie z dôvodu ich právnych účinkov.
- 90 Za týchto okolností je potrebné sporné rozhodnutie zrušiť.

O trovách

- 91 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.
- 92 Článok 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, ktorý sa uplatňuje na odvolacie konanie podľa článku 184 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku, stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 93 Keďže v prejednávanej veci odvolateľky navrhli zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia vo veci nemala úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania tak v konaní pred Všeobecným súdom, ako aj v odvolacom konaní.
- 94 Z článku 184 ods. 4 rokovacieho poriadku vyplýva, že ak vedľajší účastník prvostupňového konania nepodal odvolanie, možno mu uložiť povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania len vtedy, pokiaľ sa zúčastnil na písomnej alebo ústnej časti konania na Súdnom dvore. Ak sa vedľajší účastník na konaní zúčastnil, Súdny dvor môže rozhodnúť, že tento účastník bude znášať svoje vlastné trovy konania. Keďže vedľajší účastníci prvostupňového konania sa zúčastnili na písomnej a ústnej časti odvolacieho konania pred Súdnym dvorom, je opodstatnené rozhodnúť, že znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- 1. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie zo 14. júla 2021, Public.Resource.Org a Right to Know/Komisija (T-185/19, EU:T:2021:445), sa zrušuje.**
- 2. Rozhodnutie Komisie C(2019) 639 final z 22. januára 2019 sa zrušuje.**
- 3. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania na Všeobecnom súde Európskej únie, ako aj trovy odvolacieho konania.**
- 4. Európsky výbor pre normalizáciu (CEN), Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimislaitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) a Institut za standardizaciju Srbije (ISS) znášajú svoje vlastné trovy prvostupňového aj odvolacieho konania.**

Podpisy